

دانش آموزان، معلمان ورزش را خیلی دوست دارند

پای صحبت سید احمد وکیلی،
کارشناس و صاحب نظر حوزه
ورزش استان خراسان شمالی

فرزانه زنگیان ▶

اشاره

سید احمد وکیلی متولد ۱۳۴۱ در بجنورد، از فعالان و صاحب نظران حوزه ورزش است. او مدت‌ها دبیر ورزش بوده و همچنین به عنوان مسئول تربیت بدنی آموزش و پرورش شهرستان بجنورد، رئیس اداره تربیت بدنی شهرستان بجنورد، مدیر گروه تربیت بدنی و تندرستی سازمان آموزش و پرورش استان خراسان شمالی، و معاون توسعه امور ورزش اداره کل ورزش و جوانان تربیت بدنی به خدمت اشتغال داشته است.

وی از سال ۹۲ و طی دو دوره، به عضویت شورای اسلامی شهر بجنورد درآمده است. وکیلی کارشناس ارشد تربیت بدنی و مدرس رشته تنیس روی میز در دانشگاه دولتی و آزاد بجنورد است. او متأهل و دارای دو فرزند است.

êêê

معاونت تربیت بدنی معمولاً طرح‌های خاصی برای فعالیت‌های ورزشی دانش آموزان اجرا می‌کند. نحوه اجرای این طرح‌ها و میزان موفقیت آن‌ها در استان چگونه بوده است؟

- یکی از طرح‌های موفق که مورد استقبال دانش آموزان هم بوده، طرح المپیاد درون مدرسه است که می‌توان گفت همه دانش آموزان، معلمان و خانواده‌ها را به نوعی درگیر خود کرده و در استان خراسان شمالی و به خصوص شهرستان بجنورد، از آن استقبال شده است.

طرح حیاط پویا نیز از جمله طرح‌های موفق و در خور توجهی است که دانش آموزان دوره‌های پایین‌تر

و ابتدایی از آن استقبال خوبی کرده‌اند. در این طرح، دانش آموزان پس از پرداختن به ورزش‌هایی چون طناب‌زنی یا فوتبال، تصاویر مربوط به ورزش را روی دیوار مدرسه یا حتی گاهی روی زمین نقاشی می‌کنند و شعارهای ورزشی هم در کنار آن می‌نویسند که همه این‌ها به ایجاد فضایی پویا و بانشاط در مدرسه منجر می‌شود و دانش آموزان را انگیزه‌مند می‌کند.

طرحی هم قبلاً اجرا می‌شد که فکر می‌کنم در حال حاضر چندان فعال نیست. به این شکل که برای هر کلاس یک ورزش خاص را در نظر می‌گرفتند؛ مثلاً به دانش آموزان سوم ابتدایی آموزش شنا می‌دادند یا پنجمی‌ها، طناب‌زنی تمرین می‌کردند و بعد هم مسابقاتی برگزار می‌شد. هم بچه‌ها و هم مربیان به این طرح خیلی علاقه‌مند بودند. به‌طور کلی، این‌ها طرح‌های شاخصی بود که در شهر بجنورد خیلی از آن‌ها استقبال می‌شد.

نظرتان درباره بودجه تخصصی برای ورزش مدارس چیست؟

- ما در مورد بودجه ورزش مدارس مشکل داریم و می‌توان گفت این بودجه اصلاً درخور وزارت آموزش و پرورش نیست. در شهر بجنورد هم وضع به همین منوال است. در اینجا، تیم‌های ورزشی مدارس وقتی می‌خواهند به مسابقات کشوری اعزام شوند به دنبال حمایت‌کننده مالی (اسپانسر) می‌گردند.

زمانی آموزش و پرورش همه این‌گونه اعتبارات را تأمین می‌کرد؛ مثلاً وقتی دبیر ورزش در کنار تیم و در ساعت‌های اضافی کار می‌کرد و تیم را برای

شاید کمتر دانش‌آموزی آن‌قدر که با معلم ورزش خود صمیمی است، به معلم مثلاً فیزیک یا ریاضی‌اش نزدیک باشد و این‌ها باعث می‌شود بچه‌ها زنگ ورزش را دوست داشته باشند و از طولانی شدن آن استقبال کنند.

ارتباط دانش‌آموزان با فوق برنامه‌های ورزشی چگونه است؟ اگر زیاد شدن زنگ ورزش را دوست دارند، حتماً فوق برنامه‌های ورزشی هم مورد علاقه‌شان است؛ این طور نیست؟

- کاملاً همین‌طور است. بچه‌ها به فوق برنامه‌های ورزشی خیلی علاقه دارند. منظوری از فعالیت فوق برنامه، فعالیتی است که در زمان غیر درسی انجام می‌شود و می‌تواند در مدرسه یا جای دیگر باشد. این فعالیت، در زمان آزاد و در شرایط فراغت از درس و مشق انجام می‌شود. مثلاً مراکز و سالن‌های ورزشی که زیر نظر مربیان ورزشی کار می‌کنند، خوشبختانه، ما در آموزش و پرورش مربی‌های توانمند زیادی داریم که در این مراکز ورزشی فعالیت می‌کنند.

طرز کار این سالن‌ها یا مراکز ورزشی چگونه است؟

- در این مراکز در همه رشته‌های ورزشی زیر نظر مربی‌ها، گروه‌هایی ایجاد می‌شود. در رشته‌هایی مانند بسکتبال، والیبال، تنیس روی میز، هندبال، شطرنج، بدمینتون، فوتبال، کشتی، دانش‌آموزان مستعد شناسایی و گروه‌ها تشکیل می‌شوند. در واقع، دانش‌آموزان علاقه‌مند به این مراکز مراجعه می‌کنند و مربیان ورزش هم استعدادها را خوب ورزشی را از میان آن‌ها شناسایی و جذب می‌کنند. سپس در هر رشته ورزشی، گروهی ایجاد می‌شود که مربی به آموزش آن‌ها می‌پردازد. این مراکز در طول سال تحصیلی و همچنین طی تابستان فعالیت می‌کنند و در شهر بجنورد یا استقبال زیاد مربی‌ها و دانش‌آموزان مواجه شده‌اند.

آیا برگزیدگان این سالن‌ها و مراکز ورزشی می‌توانند فعالیت‌های ورزشی گسترده‌تری داشته باشند؟

- بله، این اتفاق می‌افتد؛ به این شکل که دانش‌آموزان برگزیده و توانمند در مرحله اول توسط مربی‌ها و در حین تمرین شناسایی می‌شوند. سپس طی تمرین‌ها و آموزش‌های تخصصی‌تر برای شرکت در مسابقات استانی و کشوری آماده می‌شوند. پس این مراکز ورزشی چندمنظوره‌اند؛ اول اینکه اوقات فراغت دانش‌آموزان را به شکل مثبت و اثربخش پر

شکرت در مسابقات تمرین می‌داد، حتماً مبلغی به‌عنوان اضافه‌کار برای او در نظر گرفته می‌شد. در این وضعیت، معلم‌ها علاقه‌مند به شرکت در مسابقات بودند؛ هم به لحاظ علائق ورزشی و شغلی و هم به این دلیل که از زحمات آن‌ها به‌صورت مالی قدردانی می‌شد، اما حالا بودجه خیلی کم شده است. به شکلی که اولاً شهرستان‌ها چون اعتبار لازم در اختیارشان گذاشته نمی‌شود، نمی‌توانند به مسابقات کشوری بروند؛ مگر اینکه بتوانند حامی مالی پیدا کنند. دوم اینکه حمایت‌های مالی خاص از مربیان و معلمان ورزش قطع شده است. توجه بفرمایید که در استان‌هایی مثل اصفهان، سمنان یا خراسان رضوی، کارخانه‌داران یا ثروتمندانی وجود دارند که می‌توانند حامی تیم‌های ورزشی بشوند. اما استان خراسان شمالی از این لحاظ ضعیف است و ما کارخانجات یا افراد متمولی که بتوانند کمک کنند نداریم یا این امکانات خیلی اندک است. استان خراسان شمالی جزء کم‌درآمدترین استان‌های کشور است و کمبود بودجه ورزشی آموزش و پرورش در اینجا بیش از هر استان دیگری می‌تواند تأثیرگذار باشد.

با توجه به مسئله کمبود بودجه ورزشی، سؤال دیگر من این است که به نظر شما دو ساعت ورزش در هفته برای دانش‌آموزان کافی است؟

- در بسیاری از کشورهای دنیا ساعات ورزش، ۴ ساعت در هفته است. در بعضی کشورها هم ۲ ساعت بازی و ورزش‌های محلی دارند و ۲ ساعت هم به ورزش‌های علمی‌تر می‌پردازند. کشورهای جنوب شرقی آسیا حرکات موزون و رقص‌های محلی را هم جزء ساعات ورزش خود قرار داده‌اند اما در ایران، ما هنوز ۲ ساعت ورزش مدرسه‌ای داریم. با توجه به اینکه الان بیشتر خانواده‌ها در آپارتمان‌های کوچک زندگی می‌کنند و بچه‌ها امکان و فضایی برای جست‌وخیز و فعالیت بدنی ندارند، یا باید بتوانیم اماکن ورزشی عمومی برای استفاده همه اقشار، از جمله دانش‌آموزان، ایجاد کنیم و یا اینکه زنگ ورزش مدارس را بیشتر کنیم و مثلاً به ۴ ساعت در هفته ارتقا دهیم.

فکر می‌کنید دانش‌آموزان از بیشتر شدن زنگ ورزش استقبال می‌کنند؟

- بله، حتماً استقبال می‌کنند. هم به لحاظ اینکه در کنار دوستانشان جست‌وخیز و بازی می‌کنند و نشاط بیشتری در محیط مدرسه به‌وجود می‌آید و هم به این لحاظ که معمولاً دانش‌آموزان معلم‌های ورزش را خیلی دوست دارند و با آن‌ها احساس نزدیکی بیشتری می‌کنند.

”شاید کمتر دانش‌آموزی آن‌قدر که با معلم ورزش خود صمیمی است، به معلم مثلاً فیزیک یا ریاضی‌اش نزدیک باشد و این‌ها باعث می‌شود بچه‌ها زنگ ورزش را دوست داشته باشند و از طولانی شدن آن استقبال کنند“

می‌کنند؛ دوم، با شناسایی استعدادهای درخشان ورزشی، زمینه را برای حضور آن‌ها در مسابقات استانی و کشوری فراهم می‌کنند و سوم، محیط شاد و بانشاط و روحیه‌بخشی به وجود می‌آورند که به سلامت روحی و جسمی دانش‌آموزان کمک می‌کند.

۶ کمی هم دربارهٔ مشکلات معلم‌های ورزش مدارس حرف بزنیم. دغدغه‌های این معلمان چیست و آن‌ها با چه کمبودهایی روبه‌رو هستند؟

- مدارس در مجموع، با کمبود امکانات روبه‌رو هستند. این مشکل در کار معلم ورزش، خود را در ابعاد متفاوتی نشان می‌دهد. معلم‌های معمولی در کلاسی که بچه‌ها حضور دارند، به تدریس می‌پردازند. در این شرایط، دانش‌آموز پشت میز نشسته و همه‌چیز در کنترل معلم است. پس، معلم از نظر اشراف بر دانش‌آموزان و امنیت آن‌ها مشکلی ندارد. اما کار معلم ورزش متفاوت است. او باید در حیاط مدرسه با بچه‌ها کار کند. حیاط مدرسه محیط بزرگی است که دانش‌آموزان در آن پراکنده می‌شوند و معلم ورزش نمی‌تواند بر کار همهٔ آن‌ها اشراف داشته باشد. پس، مجبور است در چند جبهه کار کند. به بچه‌ها آموزش و تمرین بدهد، مراقب نظم و هماهنگی آن‌ها در محیط حیاط باشد، و مراقب‌های دیگری را نیز اعمال کند. مثلاً عوامل احتمالاً خطرسازی چون پله‌ها، میلهٔ پرچم، سکوی آب‌خوری، برف و باران و لغزندگی سطح حیاط و دیگر مشکلاتی که ممکن است در فضای مدرسه و کلاس برای دانش‌آموزان ایجاد شود، همه باید تحت کنترل معلم قرار بگیرند. این موارد به‌طور کلی موجب دغدغهٔ خاطر و نگرانی معلم‌های ورزش می‌شود. از این جنبه بگذریم، مسائل دیگری هم در کار معلم‌های ورزش قابل توجه است که شاید کمتر به چشم بیاید. مثلاً در گذشته معلم‌های ورزش، که توانمند و پرتلاش‌تر بودند، تیم‌های تحت سرپرستی‌شان را بهتر آموزش می‌دادند. این تیم‌ها به مسابقات استانی و کشوری راه می‌یافتند و مقام می‌آوردند. در آن شرایط، کار معلم ورزش و فعالیت‌های او به خوبی دیده می‌شد و معلم مورد تشویق قرار می‌گرفت.

طبیعتاً این جریان باعث می‌شد انگیزه‌های قوی‌تری برای فعالیت در این معلمان ایجاد شود اما حالا کمتر به چنین مسابقاتی اهمیت داده می‌شود و دیگر زحمات معلمان ورزش، مثل سابق، دیده نمی‌شود. این دیده نشدن خواه‌ناخواه انگیزه‌ها را ضعیف می‌کند. دیگر اینکه برای معلمان ورزش معمولاً پاداش بسیار کمی در نظر گرفته می‌شود که اصلاً قابل مقایسه با زحمات و نگرانی‌ها و تلاش‌های

آن‌ها نیست. یعنی حتی اگر تیم آن‌ها بتواند به مسابقات کشوری هم راه پیدا کند، مبلغ پاداش مری و معلم ورزش ناچیز است.

موضوع دیگری که من می‌خواهم به آن اشاره کنم، المپیادهای ورزشی دانش‌آموزی است. همان‌طور که گفتیم، در کلاس‌های استعدادیابی و اوقات فراغت، بهترین نفرات جذب و به‌عنوان تیم دانش‌آموزی در مسابقات شرکت می‌کنند. مری پایه آن معلمی است که در شهرستان برای دانش‌آموزان زحمت‌کشیده و با آن‌ها کار کرده تا به درجات بالاتر بروند. قبلاً مرییان پایه با تیم به مسابقات کشوری یا بین‌المللی می‌رفتند تا از زحمات آن‌ها قدردانی شود، اما الان می‌بینیم که امکان حضور مرییان پایه در مسابقات بین‌المللی بسیار کم شده و مشخص است که این موضوع بر روحیه و انگیزه‌های آنان تأثیر می‌گذارد و باید برای آن چاره‌ای اندیشیده شود.

۷ آیا برای ارتقای مهارت‌های شغلی معلمان ورزش، برنامه‌های خاصی در نظر گرفته شده است؟

- بله، گاهگاهی وزارت آموزش و پرورش برای ارتقای مهارت‌های شغلی ایشان دوره‌هایی برگزار می‌کند. همچنین، ادارات کل ورزش و جوانان و فدراسیون‌های وزارت ورزش نیز کلاس‌هایی برای معلم‌های ورزش برگزار می‌کنند تا دانش آنان به‌روز شود و بتوانند بهتر به وظایف خود عمل کنند.

۸ تحصیلات تکمیلی معلم‌های ورزش در حال حاضر به چه شکل است؟

- در سال‌های گذشته، اگر تیم ورزشی مدرسه‌ای در استان یا کشور مقام می‌آورد، مری آن به‌عنوان مری خوب ارزیابی می‌شد. در آن هنگام، کلاس‌های مربیگری ۱ و ۲ خیلی مفید بود و کلاس‌ها را هم خود آموزش و پرورش برگزار می‌کرد، اما حالا شرایط فرق کرده است. معلم‌ها نمی‌توانند تک‌بعدی باشند و فقط به کلاس‌های مربیگری بروند. تحصیلات تکمیلی دانشگاهی هم اهمیت زیادی پیدا کرده است و باید تحصیلات کلاسیک و کلاس‌های مربیگری در کنار هم باشند تا بهترین نتیجه به‌دست آید.

۹ امروزه در جامعهٔ ما استفادهٔ فراوان کودکان و نوجوانان از بازی‌های رایانه‌ای و اپلیکیشن‌هایی چون تلگرام و حضور در فضاهای مجازی باعث دوری ایشان از فضای مطالعه شده است. آیا در مورد ورزش هم این مشکل به‌وجود آمده و اگر جواب شما مثبت است، راهکارها را در چه می‌بینید؟

استفادهٔ نادرست

از بعضی از فناوری‌های ارتباطی یا بازی‌های رایانه‌ای

برای بچه‌های ما مشکل ساز شده و

آن‌ها را از فضای

مطالعه و درس و

مشق و فعالیت‌های

بدنی دور کرده است

- خیر. متأسفانه استخر و سالن ورزشی به اندازه‌ای که همه بتوانند استفاده کنند نداریم و حتماً باید در این زمینه برنامه‌ریزی‌هایی از طرف نهادهای ذی‌ربط انجام بشود تا افراد و به‌خصوص بچه‌های علاقه‌مند به امکانات ورزشی دسترسی داشته باشند.

وضعیت ورزش دختران چگونه است؟ آیا آن‌ها با محدودیتی روبه‌رو هستند؟

- دختران در همه رشته‌های ورزشی، به جز دوچرخه‌سواری، فعال‌اند. حتی اخیراً فوتبال بانوان هم راه‌اندازی شده است که بازی‌هایشان در زمین چمن استادیوم تختی که استادیوم عمومی شهر است، برگزار می‌شود و در این مواقع فقط خانم‌ها اجازه ورود به استادیوم دارند. محدودیت ورزش دختران به‌طور کلی در این است که پسرها در هر مکانی می‌توانند ورزش کنند، اما دختر خانم‌ها باید فقط در سالن‌های سرپوشیده فعالیت ورزشی داشته باشند و این موضوع به هر حال کار را کمی برای آنان دشوار می‌کند. باید متذکر شوم که دختران ما در بعضی رشته‌ها حتی عضو تیم ملی کشور هستند و در رشته‌هایی چون قایق‌رانی، کشتی آلیش، صخره‌نوردی، گراش (رشته‌ای است مانند جودو) و دو و میدانی در سطح کشوری موفقیت‌های زیادی داشته‌اند. کشتی آلیش نوعی کشتی محلی است که با شال و کمر بند و لباس مخصوص انجام می‌شود.

تا اینجا بیشتر درباره شهرها صحبت کردیم. حالا بفرمایید امکانات ورزشی روستاهای استان خراسان شمالی در چه حد است؟

- متأسفانه امکانات ورزشی روستاها بسیار کم است. خود بجنورد قبل از اینکه خراسان شمالی به یک استان مستقل تبدیل شود، بیشترین روستاهای کشور را داشت. حالا شماری از آن روستاها به شهر تبدیل شده‌اند و تعداد روستاها کمتر شده است. به هر حال، روستاها سالن ورزش خیلی کم دارند و استخر و مراکز ورزشی (کلوب) اصلاً ندارند. البته معلم‌های ورزش در مدارس روستایی هم فعالیت می‌کنند اما امکاناتشان خیلی ناچیز است.

نظر شما درباره ورزش‌های محلی و سنتی چیست؟ در روستاهای استان خراسان شمالی در زمینه این ورزش‌ها فعالیت خاصی وجود دارد؟

- به نظر من در هر محلی باید باتوجه به فرهنگ بومی و محلی، رشته‌های ورزشی خاصی گسترش داده شود؛ مثلاً ما در روستاهای استان خراسان شمالی کشتی چوخه داریم. این کشتی بیشتر متعلق

- متأسفانه همان‌طور که گفتید، استفاده نادرست از بعضی از فناوری‌های ارتباطی یا بازی‌های رایانه‌ای برای بچه‌های ما مشکل‌ساز شده و آن‌ها را از فضای مطالعه و درس و مشق و فعالیت‌های بدنی دور کرده است. بی‌تردید، این مسئله در همه رفتارها و روحیات بچه‌ها تأثیرات سوئی می‌گذارد؛ مثلاً توان جسمی و بدنی آن‌ها را کاهش می‌دهد و باعث چاقی‌های مفرط می‌شود؛ در حالی که ما قبلاً با معضل چاقی کودکان به شکل فعلی مواجه نبودیم. این مشکل از چند طرف باید کنترل شود؛ اول، از طرف خانواده‌ها؛ خانواده باید ساعات استفاده فرزندشان از این‌گونه وسایل را محدود کنند و اجازه ندهند که کودک و نوجوان وقتش را به‌طور نامحدود، با بازی رایانه‌ای یا در تلگرام بگذرانند. دیگر اینکه خود والدین هم در این مسئله الگوی فرزندان هستند. چگونه می‌توان انتظار داشت که والدین دائم با تلگرام و فضای مجازی سرگرم باشند و کودکان از آن‌ها تقلید نکنند؟ پس باید در این زمینه آموزش‌هایی هم برای خانواده‌ها در نظر گرفته شود. این آموزش‌ها را می‌توان از طریق وسایل ارتباط جمعی و نیز آموزش‌وپرورش به مردم ارائه داد. وقتی بسیاری از مسئولان ما، مثل نمایندگان مجلس، دائم سرشان به گوشی‌شان گرم است و بچه‌ها این صحنه‌ها را از تلویزیون می‌بینند، چه انتظاری از این کودکان می‌توانیم داشته باشیم؟ این ابزارها متأسفانه فرزندان ما را از ورزش و سلامت جسمی دور کرده‌اند. چون آن‌ها دائماً در یک گوشه می‌نشینند و با گوشی‌شان بازی می‌کنند. باید در این زمینه فرهنگ‌سازی شود و با ساخت تیزرها و فیلم‌های مفید، آگاهی‌های لازم به خانواده‌ها داده شود. همان‌طور که گفتم، آموزش‌وپرورش می‌تواند در این مورد نقش بسیار تأثیرگذاری داشته باشد. جوانان آینده‌سازان کشور ما هستند و باید از سلامت بدنی و جسمانی و روحی خوبی برخوردار باشند.

حالا فرض کنیم کودکان و نوجوانان بجنوردی بخواهند بیشتر ورزش کنند؛ آیا بجنورد امکانات ورزشی مناسبی دارد؟

- ما در بجنورد ۴ استخر داریم: استخر شهرداری، استخر اداره کل ورزش جوانان، استخر بنیاد شهید، و استخر ورزشگاه کارگران. ادارات مختلف نیز سالن‌های ورزش دارند که بیشتر، کارمندان خودشان و خانواده‌های آن‌ها می‌توانند از این سالن‌ها استفاده کنند. سالن‌های ورزش عمومی بیشتر متعلق به اداره آموزش‌وپرورش و اداره کل ورزش و جوانان است.

یعنی در بجنورد سالن ورزش یا استخر به نسبت جمعیت شهر آن قدر هست که در دسترس همه باشد؟

در بجنورد
۴ استخر
داریم: استخر
شهرداری،
استخر اداره
کل ورزش
جوانان، استخر
بنیاد شهید،
و استخر
ورزشگاه
کارگران

تهیه می‌شود. من به نوبه خود از دست‌اندرکاران و مسئولان این مجله و زین تشکر می‌کنم و برایشان آرزوی موفقیت دارم.

❖ در انتها، اگر صحبتی دارید بفرمایید.

- به مسئولان ورزش کشور پیشنهاد می‌کنم که روی ورزش استان خراسان شمالی سرمایه‌گذاری کنند و مطمئن باشند که به نتایج بسیار خوبی خواهند رسید. اگر در استان ما در ده رشته سرمایه‌گذاری شود، در همه این رشته‌ها قهرمان کشوری خواهیم داشت. هم‌اکنون ما در رشته جودو در رده‌های مختلف قهرمان کشوری داریم یا کراش که زیر نظر فدراسیون جودو است و در آن، رتبه بین‌المللی کسب کرده‌ایم. در کشتی آلیش قهرمان آسیا هستیم. پیشنهاد می‌کنم که مسئولان بیانند اینجا و استعدادیابی کنند و فدراسیون‌های ورزشی در خراسان شمالی به فعالیت بپردازند. نکته دیگر اینکه اگر ورزش را از مدارس و از دوره‌های تحصیلی پایین شروع کنند، فرهنگ‌سازی صورت می‌گیرد و می‌توانیم قهرمان داشته باشیم. اگر بخواهیم ورزش نهادینه شود، باید کار را به طور جدی از دوره‌های ابتدایی شروع کنیم. خانواده‌ها هم خیلی از این اقدام استقبال می‌کنند. مسئله دیگر اینکه همان‌طور که قبلاً گفتیم استان خراسان شمالی محروم است. قبلاً کشاورزی و دامداری خوب بود اما حالا به دلیل کمبود آب‌های زیرزمینی کشاورزی ضعیف شده است. ما در اینجا ۳ کارخانه پتروشیمی، سیمان و آلومینیم داریم و هر اتفاقی بیفتد، همه برای دریافت حمایت مالی به سراغ این ۳ کارخانه می‌روند؛ در حالی که در استان‌های دیگر شاید صدها کارخانه برای این کار وجود داشته باشد. درآمد ما از استان‌های دیگر کمتر است و چون درآمد کم است، حامیان مالی هم که بخواهند از ورزش حمایت کنند، تعدادشان کم است. دولت هم که از ورزش استان خراسان شمالی حمایت چندانی نمی‌کند.

از اینکه در این گفت‌وگو شرکت کردید، سپاسگزارم.

به اقوام کرد ساکن در استان خراسان شمالی است. چوخه لباسی محلی است که موقع کشتی گرفتن آن را می‌پوشند. این کشتی بسیار پر مخاطب است و در میان مردم جایگاه خاصی دارد؛ به طوری که بسیاری از مسئولان یا افراد عادی وقتی به اینجا می‌آیند، علاقه دارند حتماً کشتی چوخه را ببینند.

کشتی چوخه در واقع جزء مراسم جشنی بوده که در روزگاران قدیم، بعد از برداشت محصول یا در عروسی‌ها انجام می‌شده است و قدمت زیادی دارد. ورزش دیگر، سوارکاری است که به خصوص در بین اقوام ترکمن خراسان شمالی، یک ورزش محلی و بومی به حساب می‌آید. ترکمن‌ها سوارکاران خوبی هستند. در ضمن این ورزش آموزش هم داده می‌شود و خود ترکمن‌ها در عروسی‌ها و جشن‌هایشان معمولاً مسابقه اسب‌سواری هم دارند.

❖ آیا این ورزش‌های محلی به ثبت هم رسیده‌اند؟

- بله، خوشبختانه فدراسیون ورزش‌های بومی - محلی یا روستایی - عشایری، کشتی چوخه را به ثبت رسانده است و در این زمینه مسابقات کشوری برگزار می‌شود اما خاستگاه اصلی این کشتی استان خراسان شمالی است. البته این ورزش‌ها بیشتر مردمی هستند و دولت بودجه خاصی به آن‌ها تخصیص نمی‌دهد.

❖ آقای وکیلی، آیا شما با مجله رشد تربیت‌بدنی آشنا هستید و آن را مطالعه کرده‌اید؟ احتمالاً مطالبی مثل کشتی چوخه برای خوانندگان مجله خیلی جالب توجه است و تازگی دارد.

- بله، رشد تربیت‌بدنی را مطالعه می‌کنم و می‌دانم که مجله پر مخاطب است و بسیاری از دبیران استان مشترک آن هستند و آن را می‌خوانند. مطالب مجله رشد تربیت‌بدنی علمی و تحقیقی و قابل استناد است و به نظر می‌رسد که با دقت و وسواس زیاد

اگر بخواهیم ورزش نهادینه شود، باید کار را به طور جدی از دوره‌های ابتدایی شروع کنیم

